

[Glistrup].

med det indhold, det har, så forværrer vi vores økonomiske situation, så forværrer vi vores beskæftigelsesmæssige situation. Vi belaster i den grad erhvervene med kæmpemæssige ekstraomkostninger uden at gavne lønmodtagerne overhovedet. Det kan man med rimelighed fremhæve. Hvis vi gennemfører forslaget, er situationen ikke så særegen, så vil den fortsætte, og så vil vi sige om 2 år: tænk dengang vi kun havde et betalingsbalanceunderskud på 12 mia kr., tænk dengang vi kun havde 150.000 arbejdsløse! Gennemførelsen af dette forslag er, hr. arbejdsminister, et trin på vejen til, at vi får et betalingsbalanceunderskud på 15 mia kr. i 1978, det er et trin på vejen til, at vi får 180.000 arbejdsløse i stedet for 150.000. Det er jo det, der er kernen i denne debat.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Der var én, der tidligere i debatten her i dag konstaterede, at arbejdsministeren har en, om jeg så må sige, ekstraordinær måde at redegøre for sine synspunkter på, og det forsøgte han nu igen, men det skal han ikke helt slippe fra. Han svarede mig, at jeg måtte da vide, at man tidligere havde ladet overenskomstkonflikter løbe. Ja, selvfølgelig, men det var jo ikke det, spørgsmålet drejede sig om. Det lød: kan arbejdsministeren give et eksempel på, under hvilke betingelser socialdemokratiet og regeringen ville tillade, at en overenskomstsituation som forudsat i forligsmandsloven efter forkastelse af et mæglingforslag løber ud i en konflikt? Det gav arbejdsministeren ikke noget eksempel på. Det vil han ikke. Det kan han ikke. Så må vi også konstatere, at socialdemokratiet og regeringen faktisk principielt har solgt konfliktretten og strejkeretten i overenskomstsituationer.

Det eneste svar, der derudover kom, var, at arbejdsministeren var enig med hr. Auken i, at situationen var ekstraordinær. Ja, det har hr. Auken sagt, men han har heller ikke med ét ord begrundet, hvad ekstraordinært der er ved denne situation. Det står ubestridt, som jeg sagde, at denne situation er forudsat i forligsmandsloven. Hvad man gør, hvad der skal ske, når et mæglingforslag er faldet, er forudsat i forligsmandsloven, der er intet ekstraordinært i denne situation, medmindre man vil kalde det ekstraordinært, at det på grund af den store arbejdsløshed og den lave kapacitetsudnyttelse

vil få færre og mindre samfundsøkonomiske konsekvenser, end det ofte ellers ville have.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Arbejdsministeren vil altså forelægge os ATP-forslagene. Det takker jeg selvfølgelig for. Jeg forstår det på den måde, at så vil det også blive klarlagt, hvilket indhold denne lovgivning skal have, således at de, der stemmer for mæglingforslagets ophøjelse til lov, også har indflydelse på på nuværende tidspunkt, hvordan denne lovgivning skal være. Sådan opfatter jeg tilsagnet, og det takker jeg for.

Så skal jeg bare sige til arbejdsministeren, at i det meget fredsommelige svar, der kom denne gang, var der ingen stillingtagen til dette problem, og det var nok meget bevidst. Når man med den begrundelse, at man ikke ønsker, at samfundet skal udsættes for de konflikter, som lovlige og normale strejkevarsler giver anledning til, griber ind ved at forhøje mæglingforslaget til lov hurtigt, kan man så logisk begrunde, at man ikke skulle være parat til at gøre det samme, hvis det drejede sig om landbruget med omfattende eksportindtægter, hvis det drejede sig om skibsfarten, som alverdens grunde taler for må holdes i gang? En mangel på svar her vil sige, at der altså ikke er nogen som helst forskel på disse situationer, og det kan vist enhver indse at der heller ikke er.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Hr. Ninn-Hansen er i dag lige ved at blive for dygtig. For et øjeblik siden bad hr. Ninn-Hansen mig om at tie stille, og nu meddeler hr. Ninn-Hansen mig, at mangel på svar vil betyde, at jeg mener som han. Det gør det lidt vanskeligt, men lad mig så sige til hr. Ninn-Hansen: det, jeg har givet tilsagn om, og det synes jeg er rimeligt, er for det første, at indholdet af den påtænkte lovgivning skal jeg gerne søge i koncentreret form at meddele udvalget, når udvalget ønsker det, for det andet, at jeg ikke mener, at det nogen sinde er muligt på forhånd at tage stilling til, hvad folketinget skal gøre, hvis der opstår en situation, som vi ikke kender, og jeg mener, at det ville være uendelig uheldigt, hvis vi begyndte at tale, som om det normale måtte være, at vi forberedte indgreb, når det normale må være, at vi gør alt, hvad der står i vor magt for, at indgreb aldrig bliver nødvendige.